

כגפן פוריה

עלון להפצת תורה ויהדות

אין לעיין בעלון זה בשעת התפילה

פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא

כב' אדר תשפ"א

שבת פרה

הפטרה: ויהי דבר ה'

יציאת שבת ר"ת 18:52

גיליון 610

יציאת השבת:

18:18

ירושלים: 18:17

כניסת השבת:

17:10

ירושלים: 17:04

זֶה יְתֵנוּ' - כָּזָה יְתֵנוּ'

הרב עמוס שושן - רב ישובי רכס פוריה

בפרשת השבוע אנו קוראים על הצייוי לתת מחצית השקל בזמן המפקד של עם ישראל כתרומת הקדש. פרשה זו נקראת גם בסמוך לראש חודש אדר בספר תורה נפרד - כפרשת שקלים. ואולם עצם הקריאה של פרשה זו מעלה את השאלה מדוע צריך לתת מחצית השקל? מדוע לא ניתן שקל שלם כך יהיה קל יותר לספור את הנותנים? יש לומר, שנתנית מחצית השקל מלמדת כי כל יהודי אינו שלם בפני עצמו והוא זקוק להשלמה של יהודי נוסף.

ואולם יש לתמוה, הכיצד מחצית השקל מהווה פדיון לאדם, "איש כופר נפשו"? ואכן חז"ל אומרים לנו שבדבר זה נתקשה משה: "אמר רבי יהודה בר רבי סימון בשם רבי יוחנן: שלשה דברים שמע משה מן הקדוש ברוך הוא - והרתיע לאחוריו: כיון שאמר לו (שמות ל): 'וְנָתַנוּ אִישׁ כֶּפֶר נַפְשׁוֹ', אמר משה: מי יוכל ליתן כופר נפשו?! - 'עור בעד עור וְכָל אֲשֶׁר לְאִישׁ יִתֵּן בְּעַד נַפְשׁוֹ' (איוב ב), ועדיין אינו מגיע, שנאמר (תהלים מט): 'אֵחָ לֹא פָדָה יִפְדֶּה אִישׁ, לֹא יִתֵּן לְאַלְקִים כֶּפֶר, וְיִקְרֶן פְּדִיּוֹן נַפְשָׁם'."

ואולם התשובה נמצאת במקום אחר: "אמר רבי מאיר: כמין מטבע של אש הוציא הקדוש ברוך הוא מתחת כסא כבודו והראהו למשה ואמר לו: זֶה יְתֵנוּ - כֹּזָה יְתֵנוּ!". לא רק את סכום הנתינה הראה הקב"ה למשה, אלא גם את צורת הנתינה - מטבע של אש, פירושו, נתינה מתוך עשייה רוחנית מכל הלב, שגם הגוף מחובר לה. נתינה כזו הנעשית מתוך תשובה ומתוך רצון לקיים את דברי הבורא בחום ובאהבה הרי היא מכפרת על האדם. גם בימנו צריך האדם לעשות את ציווי הבורא לא כמצוות אנשים מלומדה בקרירות, אלא בשמחה ובחום. ודאי בעשייה כזו יש בכדי לכפר לאדם על חטאיו ולהצילו ממוות לחיים - כֹּזָה יְתֵנוּ.

בהוצאת מכון "שערי תורה": פוריה-נוה עובד ד.ג. גליל תחתון 15210

שערי תורה וחסד ע"ר * כולל אברכים * שיעורי תורה * פרסומים תורניים * גמ"ח עזרה לנוקמים *
הדפסה: דפוס כנרת. עריכה: צ. שורץ. היה שותף. להעברת תרומות: בנק המזרחי סניף טבריה מספר חשבון: 123459

שבת פרשת פרה

השבת השלישית שב' ארבע פרשיות', היא פרשת פרה, שקורין בשבת הסמוכה לפרשת החדש. בשבת 'פרה' מוציאים בבית הכנסת שני ספרי תורה, באחד קורין שבעה אנשים בפרשת השבוע, ובשני קורין מפטיר בפרשת פרה אדומה בסדר 'זאת חקת התורה' שבספר במדבר:

נוהגין להחמיר בקריאה של פרשה זו, כיון שלפי דעת מקצת מן הפוסקים, קריאה זו היא מצוה מן התורה, והיא רמוזה בפסוק: זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר - דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מזכיר תחילה את המצוה ואחר כך - דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כלומר, דבר ותקרא לפני ישראל את החקה הזאת. ואף על פי שנהגו בכל ארבע הפרשיות שאין קורין למפטיר קטן, אלא מי שנמלאו לו י"ג שנים תמימות, מחמירין יותר בפרשת פרה מפני הטעם שאמרנו, שאין הקטן שפטור מן המצוות מדברי תורה, יכול להוציא אחרים ידי חובתם:

ענין קריאה זו קודם ניסן, כדי להזכיר ולהודיע לכל מי שנטמא במת להטהר מטומאתו, כדי שיוכל להקריב קרבן פסח במועדו. והקדימו לזרז על כך קודם ניסן, לפי שהרחוקים מירושלים כבר התחילו לצאת מעריהם בראש חדש ניסן לעלות לירושלים. ובעוד שכל איש בעירו ובתוך קהלו, מזכירין לו שאם נטמא במת שיטהר תחילה באפר הפרה ואז יוכל להקריב את קרבנו בפסח ראשון ולא ידחה לפסח שני. וכל הנטמא במת אינו יכול להקריב קרבן אלא אם הוא עליו ממי החטאת שנעשו עם אפר הפרה, ביום השלישי לטומאתו וביום השביעי, ובשמיני הוא טהור להכנס למקדש ולאכול בקדשים:

ואף על פי שבעוונותינו חרב בית המקדש ואין לנו קרבן ולא טהרה לאכול מבשר הקדשים, אנו מחזיקים בתורת הטהרה ולומדים מצוותיה ודיניה ועוסקים בהם בזמנם, ונחשב לנו כאילו הטהרנו מטומאותנו והכשרנו עצמנו להקריב קרבנותינו במועדם:

אמרין בירושלמי: בדין הוא שתקדים פרשת החדש לפרשת פרה אדומה, שבאחד בניסן הוקם המשכן ובשני לו נשרפה הפרה, ולמה אמרו להקדים פרה אדומה? לפי שהיא טהרתם של ישראל, כדי שלא יהיו נדחים לפסח שני:

כתוב בספרים, שימים אלה שקודם הפסח מסוגלים לזכות בהם לרוח טהרה, כשם שישראל עוסקים עתה בפרשת פרה והיו עוסקים בטהרתם קודם הקרבת הפסח בזמן שבית המקדש היה קיים:

הכל הולך אחר השרש:

לא הצריכה תורה טהרה באפר הפרה אלא לטמאי מתים בלבד. כל הנטמא בטומאה אחרת עולה מטומאתו כדרכו, כפי שמפורש עליו בתורה ואינו זקוק למי חטאת לטהרתו, אבל הנטמא במת אינו נטהר לעולם עד שיוזו עליו ממי חטאת בשלישי ובשביעי לטומאתו:

ומצוה זו נתנה לישראל בראש חדש ניסן מן השנה השניה לצאתם ממצרים, ביום הקמת המשכן. שהיו בהם טמאי מתים, והיו צריכים להטהר להקריב פסחיהם:

ומלבד טהרת הפרה מטומאת מת, ניתנה גם לכפר על מעשה העגל. לאחר שהקדוש ברוך הוא נתפס עם ישראל אחר חטא זה, וצנה עליהם לעשות לו משכן, וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם, נתן להם מצוה זו כדי להטהר לגמרי מכל טומאה שדבקה בם מטומאת מת ומטומאת כל עבודה זרה שהיא שרש המיתה בעולם. הרי שטהרת אפר הפרה היא גם טהרה מכל טומאת עבודה זרה שלא תשאר חס ושלום דבוקה בנפש האדם מישראל:

ומפני שמועשה הפרה האדומה הוא שרש הטהרה לישראל, לכך עשו בו מעלות יתרות בטהרה. שכל דבר ששרשו טהור לגמרי, אפילו נפלה טומאה אחר כך בענפיו, שוב אין הטהרה נפגמת. וכן אתה אומר בפרה אדומה שבאה לטהר מטומאת מת, שאף על פי שמקילים לפעמים בדיני טומאה, כיון שבאו לעשות שרש לטהרה - החמירו בו חומרות רבות ועשאוהו במעלות של טהרה שאין למעלה מהן יותר.

פרשת פרה - חקת הפרה

הרבה מצוות יש בתורה שנקראות 'חקה' ולא נאמר בהן טעם, אף על פי כן נמסרו טעמיהן רזיהן וסודותיהן לחכמי האמת שבכל דור ודור, איש מפי איש עד משה רבינו עליו השלום; ואולם מצוה זו של פרה אדומה נאמר בה (במדבר יט): זאת חֻקַּת הַתּוֹרָה, כלומר, זאת - ואין דומה לה 'תמן' תנינן: כל העוסקין בפרה מתחילה ועד סוף - מטמאין בגדים, והיא עצמה - מטהרת טמאים; אלא אמר הקדוש ברוך הוא, חוקה חקקתי, גזרה גזרתי, אי אתה רשאי לעבור על גזרתי:

כָּל זֶה נָסִיתִי בְּחֻקָּהּ, אֲמַרְתִּי אֶחָדָהּ - וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי (קהלת ז) - אמר שלמה: על כל התורה כולה עמדתי, ועל פרשה זו של פרה, כיון שהייתי מגיע בה, הייתי דורש בה, חוקר בה ושואל בה, אמרתי אחכמה - והיא רחוקה ממני:

וַיִּקְחוּ אֵלָיךְ (במדבר יט) - אמר לו הקדוש ברוך הוא: משה, לך אני מגלה טעמיה, אבל לאחרים - חקה: בוא וראה שלא כמידת ישראל אומות העולם. מידת אומות העולם, כשהם יודעים טעם במצוה הם משבחים אותה, וכשאינם יודעים טעם, הם מזלזלין בה, בין כך ובין כך אינם מקבלים עליהם את המצוות ולא שומרים אותן; וביותר השטן ואומות העולם מקטרגים ומונים את ישראל על מצות פרה אדומה, לומר, מה המצוה הזאת, ומה טעם יש בה? אבל מידתם של ישראל אינה כן, אלא בין שידעו טעמה של מצוה ובין שאינם יודעים, מקבלים עליהם עול כל המצוות; וביותר חביבה עליהם מצוה שלא נאמר בה טעם, אלא כולה היא גזרת המלך בלבד:

כיון שישאל מבטלין את עצמם מפני גזרותיו של הקדוש ברוך הוא ואין שואלין בהן טעם, וחביבה עליהם כל גזרה אפילו אם היא נגד השכל האנושי, ודבקים בה אפילו אין יודעים חכמתה, ונמשכין אחר הקדוש ברוך הוא באמונת לבם בלבד, ולא עוד, אלא אפילו דברים שידעו בהם טעם, אינם עושים אלא מפני רצונו של הקדוש ברוך הוא בלבד.

הלכות קידוש על היין בשבת

א. אחר תפלת ערבית ימהר לילך לביתו לקדש, שמצוה להקדים לקדש את היום, וכל הזרזי הרי זה משובח. ולכן לא יתעכב בשיחה עם המתפללים, אלא יזדרז לביתו כדי לקדש. ויש נוהגים לברך את הבנים קודם הקידוש, ויש הנוהגים כן אחר הקידוש. ונכון לנשק את ידי אביו ואמו אחר הקידוש.

ב. מצות הקידוש בליל שבת צריכה להיות קודם נטילת ידיים לסעודה. וכמו שכתבו רב עמרם גאון, והרי"ף, והרמב"ם, ומרן השלחן ערוך. וכן פשט המנהג בכל עדות המזרח. והנהגים ליטול ידיהם תחלה קודם הקידוש, עליהם לשנות מנהגם ולקדש קודם הנטילה לסעודה.

ג. מצות עשה מן התורה לקדש את יום השבת בכניסתו בדברים, שנאמר, זכור את יום השבת לקדשו, כלומר, זכרהו זכירת שבח וקידוש. ומדברי סופרים צריך שתהיה זכירה זו על כוס של יין, וסמכו על מה שמצינו זכירה בין, ככתוב: זכרו כיון לבנון, ונאמר: נזכירה דודיך מיין.

ד. אף בקידוש של יום טוב, דעת רבים מהראשונים שהוא מן התורה, ואף על פי שהרב המגיד כתב שהקידוש בליל יום טוב הוא מדברי סופרים, והביאוהו האחרונים להלכה, מכל מקום רבים מהראשונים סוברים שהוא מן התורה כמו בשבת, וכן עיקר להלכה. ולכן אם חל יום טוב בערב שבת, ואין לו אלא כוס אחד של יין בלבד, יקדש על הכוס בליל יום טוב, ובליל שבת יקדש על הפת אם לא נודמן לו יין בינתיים, שאין מעבירין על המצות.

ה. כשיבא לביתו ימהר לקדש ולאכול מיד. ורשאי אדם לקבל שבת מבעוד יום ולקדש ולאכול, ואחר כך יתפלל ערבית בלילה. ובלבד שיתחיל באכילתו חצי שעה קודם זמן ערבית, שהוא זמן צאת הכוכבים. ומותר לכתחלה לקדש מבעוד יום, אף על פי שהקידוש מן התורה, ועדיין לא קדש היום.

ו. כשמקדש על היין, כיצד הוא עושה, נוטל כוס שמחזיק רביעית הלוג או יותר, [שמונים ואחד גרם], ומדיחו מבפנים ושוטפו מבחוץ, וממלא את הכוס על כל גדותיו בין הכשר לברכה. ומכל מקום כל שיש בכוס שיעור רביעית יין, אף אם אין הכוס מלא, אין זה לעיכובא. ויש שאין ממלאים את הכוס ממש, מחשש שישפך מהיין ויתבזה. וצריך שיהיה הכוס שלם ואחר כך אוחוה הכוס ביד ימינו, ומגביהו מן השלחן טפח או יותר, ולא יסייע בשמאל את יד ימינו. ואומר כשהוא עומד "יום השישי ויכולו וכו'" עד אשר ברא אלוקים לעשות, ואח"כ מברך בורא פרי הגפן, וברכת הקידוש, ושותה מיושב.

[ע"פ ילקוט יוסף לראש"ל צ"ה הגר"י יוסף שליט"א].

לעילוי נשמת אמו"ר רבי יצחק שושן זצ"ל - נלב"ע יב' תמוז תשע"ז

למעוניינים להשתתף בהוצאת עלון זה נא לפנות לדוד: 0537788483

עלון זה מוקדש:

לדפ"א: אברהם ולאה ציטרון. שרה בת שמחה. ציפורה ודושע לוי. ביבה אלימלך. ישי הלוי. עזר מן עישה. תקוה בת עזיהו. אלגרה בת גאן. אסנת בת זרבה. מול בת עטלה. אברהם בן רחל. רחמים בן סולמנה. הראל בן אביגיל. אילנה בת סליחה. ישי ורחל לוי. חנה בת זוהרה. מיטל מוריה אדרי. יוסף בן מיכל. שמעון אהודא. יצחק רדעי הי"ו. להורות נעדי צה"ל ושבויו ובהם: אורון שאול, דוד גולדין, גיא חבר, רון ארד, יהודה כץ, צבי פלדמן. לעילוי נשמת: הגר"ע יוסף וצוק"ל. הגר"מ אליהו וצוק"ל. רבי מסעוד מלול זצ"ל. רבי יצחק שושן זצ"ל. רבי יעקב שושן. יונה יונה. סופר מנחם. יעקב בנציון. מקסים חיים רדעי. הרב אברהם צוקרמן. נדיר נחום. ישראל אברהם נתן. שלמה בן מרים. יצחק ועמרם אטיאס. אורון מועלם. אליהו מייטו. דוד גרוסברג. עמוס דמרי. רוי שלמה. סימנטוב משה יהודה. יצחק ז'ק בן סוליקה. נעים משה. אהרן מורחי. יצחק ושמחה אילון. נסים וסוליקה שושן. נדירה שמעון. יפה זגורי. ליט שבת. חנה יצחקי. אסתר חדר. אסתר בת תורא. אליהו בת פריחה. מרים קדושים. תירצה ויגדון. אסתר וענבר נחום. דן וטעה זורע. דניאל אלמליח. יצחק ולאה. אסטרונ. אליהו אדרי. עזיה עמוס. רות יעקב. חיה רחל לוי. יונה שרעבי. מרים יהודה. שמואל למברגר. נעימה בת מג'ודה. עליזה מועלם. עליזה כהן. שרה אוליאל. אברהם אדרי. יוסף אלקובי. מיכאל ועקנין. חסיבה ששפוטש. עישה רחן. ברכה סופן. כמיסה דרדי. כמישה כהן. אליס טובול. אילה שחר ז"ל.

ולע"ז הנספים בשואה ובהם: אלכסנדר שגור, שושנה רוזה, רפאל פריצי, וציציליה צילה לבית משפחת ציטרון הי"ד.

למעוניינים להשתתף בהוצאת עלון זה נא לפנות לדוד: 0537788483

אין לעיין בעלון זה בשעת התפילה